

Τα συνδικάτα κυβερνούν

Της Μιραντας Ξαφα*

Την περασμένη εβδομάδα ο πρωθυπουργός κ. Παπανδρέου, μιλώντας σε ένα συνέδριο τραπεζιτών στη Βιέννη, δήλωσε ότι η κυβέρνησή του θα κάνει ό,τι χρειάζεται για να σωθεί η χώρα από τη χρεοκοπία. Ζήτησε πίστωση χρόνου, χωρίς σεναριολογίες περί επικείμενης πτώχευσης και εξόδου από την Ευρωζώνη, για να βάλει τάξη στο δημοσιονομικό χάος και να εφαρμόσει τις διαρθρωτικές αλλαγές που απαιτούνται για υγιή ανάπτυξη. Καταχειροκροτήθηκε από το ακροατήριο, ενώ ο πρόεδρος της Deutschebank κ. Ackermann, που ήταν παρών, ανασκεύασε προηγούμενες δηλώσεις του περί ανάγκης αναδιάρθρωσης του ελληνικού χρέους.

Λίγες μέρες αργότερα, η Moody's υποβάθμισε την αξιολόγηση των ελληνικών ομολόγων στην κατηγορία junk (σκουπίδια), επικαλούμενη τα ρίσκα στην υλοποίηση του Προγράμματος Σταθεροποίησης που συμφωνήθηκε με την τρόικα. Και πράγματι τα ρίσκα είναι μεγάλα. Κατ' αρχήν η ατομία της κυβέρνησης να εφαρμόσει τους νόμους δημιουργεί δυσπιστία προς τις προσπάθειές της να υπερβεί την κρίση. Προϋπόθεση για την επιτυχία του προγράμματος είναι ότι ο κάθε υπουργός δεν θα συντάσσεται με τα μαχητικά συνδικάτα, ιδιαίτερα όταν η δράση τους είναι παράνομη. Το ΚΚΕ και ο συνδικαλιστικός του βραχίονας ΠΑΜΕ δεν αναγνωρίζουν τους νόμους και το Σύνταγμα, καταλαμβάνοντας λιμάνια και ακινητοποιώντας πλοία, επιβεβαιώνοντας έτσι τις κοινές ιδεολογικές ρίζες φασιστών και κομμουνιστών. Η παράταση της παράνομης δέσμευσης των ιταλικών πλοίων στην Κόρινθο με αίτημα την πρόσληψη Ελλήνων ναυτικών εκπέμπει μία εικόνα αναρχίας για την οποία ευθύνεται αποκλειστικά η κυβέρνηση και όχι τα μαύρα σενάρια περί χρεοκοπίας. Το ίδιο ισχύει για την ανοχή προς τα συνδικάτα που εμποδίζουν την αποβίβαση των τουριστών από τα κρουαζιερόπλοια, υπονομεύοντας τη σημαντικότερη βιομηχανία μας, τον τουρισμό. Αυτή η πολιτική κατευνασμού δημιουργεί αμφιβολίες για τη δυνατότητα του κυβερνώντος κόμματος να φέρει σε πέρας τις μεταρρυθμίσεις και ενθαρρύνει κι άλλες ομάδες να κρατούν τη χώρα σε ομηρία.

Ετσι το μετρό παραμένει ακινητοποιημένο για μέρες, χωρίς να προσφέρει έστω υποτυπώδεις υπηρεσίες, καθώς οι εργαζόμενοι διαμαρτύρονται για την απόφαση της διοίκησης να μην ανανεώσει τις συμβάσεις 270 συναδέλφων τους που προσελήφθησαν προεκλογικά, αγνοώντας το πόρισμα του επιθεωρητού Δημόσιας Διοίκησης ότι οι προσλήψεις ήταν ρουσφετολογικές και υπεράριθμες. Παράλληλα όλα τα ΜΜΜ πραγματοποιούν στάση εργασίας. Επικαλούμενη την κρισιμότητα των περιστάσεων, η κυβέρνηση πρέπει να χαρακτηρίσει τις απεργίες καταχρηστικές και να μην υποχωρήσει ούτε βήμα.

Ακόμη και οι λειτουργοί της δικαιοσύνης και της παιδείας καταφεύγουν σε εκβιαστικές συντεχνιακές πρακτικές στην προσπάθειά τους να μεταθέσουν το κόστος της προσαρμογής σε άλλες κοινωνικές ομάδες. Οι δικηγορικοί σύλλογοι ενεργούν εις βάρος του κοινωνικού συνόλου, καλώντας τα μέλη τους να απέχουν από τα καθήκοντά τους σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τις αλλαγές που επιβάλλονται στην φορολογία και στο ασφαλιστικό. Το ίδιο ισχύει για την Ομοσπονδία Λειτουργών Μέσης Εκπαίδευσης (ΟΛΜΕ), που καλεί τους καθηγητές σε αποχή από τη

βαθμολόγηση των γραπτών των πανελληνίων εξετάσεων έως ότου ικανοποιηθούν τα συνδικαλιστικά τους αιτήματα.

Ενα μεγάλο μέρος της ευθύνης για την παρακμή της Ελλάδας πρέπει να αποδοθεί στον δογματισμό της Αριστεράς, που μοιάζει ανίκανη να αποκολληθεί από τη στείρα πολιτική του πεζοδρομίου και να αρθρώσει εποικοδομητικό πολιτικό λόγο. Μέρος της ευθύνης έχουν και οι κεντροδεξιές δυνάμεις που έχουν συμβιβαστεί με την ανοχή κάθε πορείας και διαμαρτυρίας στο κέντρο της Αθήνας σχεδόν καθημερινά. Έτσι μια μικρή μειοψηφία καταφέρνει να κάνει μεγάλη ζημιά, εμποδίζοντας απαραίτητες μεταρρυθμίσεις και πλήττοντας την εικόνα της Ελλάδας στο εξωτερικό. Πολλοί από μας απορούν γιατί η κυβέρνηση τους αφήνει να κάνουν τέτοια ζημιά. Οι υπόλοιποι Έλληνες -αυτοί που ζουν από τον τουρισμό για παράδειγμα- έχουν και αυτοί δικαιώματα που κανείς δεν μοιάζει να υπερασπίζεται. Φαίνεται ότι στην Ελλάδα το δικαίωμα στην απεργία είναι πιο σημαντικό από το δικαίωμα στην εργασία.

Η κρίση που περνάμε δεν είναι μόνο αποτέλεσμα κακής δημοσιονομικής διαχείρισης και δυσμενούς διεθνούς συγκυρίας. Είναι αποτέλεσμα μακροχρόνιων επιπόλαιων και κοντόφθαλμων επιλογών ενός πολιτικού συστήματος που για χρόνια συγκάλυπτε τα προβλήματα της οικονομίας με δημιουργική λογιστική, αναβάλλοντας διαρκώς τις δύσκολες αποφάσεις. Ενα μείγμα ιδιοτέλειας, κομματοκρατίας, απειρίας και απρονοησίας εξέθρεψε την αναξιοκρατία και τη διαφθορά, καταστρέφοντας την παραγωγική βάση της οικονομίας και δημιουργώντας μία επίφαση ευημερίας με δανεικά.

Κρίσιμο για την επιτυχία του Προγράμματος Σταθεροποίησης είναι το ασφαλιστικό νομοσχέδιο που θα κατατεθεί στη βουλή τις επόμενες μέρες. Μετά τον νόμο Μάνου-Σιούφα του 1992 δεν έγιναν αξιόλογες μεταρρυθμίσεις για να εξασφαλιστεί η βιωσιμότητα του ασφαλιστικού συστήματος. Η προχωρημένη σήψη στην οποία αφέθηκε να φτάσει οδηγεί τώρα στην ανάγκη να θιγούν ακόμη και ώριμα δικαιώματα προκειμένου να επιβιώσει. Το ασφαλιστικό νομοσχέδιο, που έχει ξαναγραφεί βάσει των υποδείξεων της τρόικας, είναι τώρα πιο κοντά στη δημιουργία ενός ενιαίου συστήματος για όλους τους ασφαλισμένους, χωρίς χαρακτηριστικές διατάξεις και προνομιακή μεταχείριση κάποιων ομάδων. Θα καταργηθούν όμως οι «φόροι υπέρ τρίτων», που καταλήγουν στα ταμεία των δικηγόρων, συμβολαιογράφων, μηχανικών, δημοσιογράφων και πληρώνουμε όλοι εμείς; Θα σταματήσει η επιδότηση των συντάξεων των κρατικοδίαιτων ΔΕΚΟ από τους χαμηλόμισθους φορολογούμενους; Το ζητούμενο είναι ένα βιώσιμο και δίκαιο κοινωνικό κράτος. Για να φτάσουμε εκεί, πρέπει οι όποιες μεταρρυθμίσεις να σχεδιάζονται με γνώμονα το δημόσιο συμφέρον και όχι τις πελατειακές σχέσεις ή την αποφυγή συγκρούσεων με τα συνδικάτα.

* Σύμβουλος επενδύσεων στην IJ Partners.